

ΤΟ «Μπουκέτο» κλείνει με το φύλλο αυτό τὰ πέντε του πρώτα χρόνια και εισέρχεται, γεμάτο ελπίδες, στο έκτο. Η συγκίνησή μας γι' αυτό, όσο και η εγνωμοσύνη μας προς το Κοινόν, το όποιον τόσο μάς ύπεστήριξε και τόσο μάς αγάπησε, είνε μεγάλη.

Πρίν εκδοθεί τὸ «Μπουκέτο», ὁ περιοδικὸς τύπος εἶχε πέσει σὲ μαρμαρό. Ἡ δόξα τῆς «Πανθώρας», τῆς «Ἐστίας» καὶ τῶν «Παναθηναίων» εἶχε σβῆσει. Τὰ εβδομαδιαία περιοδικά, ὄχι καὶ τόσο ἐκλεκτά στὴν ὄλη τους, πεινχὰ στὴν ἐμφάνισή τους, μόλις κυκλοφοροῦσαν εἰς 8-10 χιλιάδας ἀντιτύπων. Ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Μπουκέτου» ἄρχισε, μορθεὶ νὰ πῆ κανεῖς, ἡ ἀκμή τοῦ εβδομαδιαίου περιοδικοῦ. Ὁ κύκλος τῶν ἀναγνωστῶν ἠρῆνθη τεραστίως. Ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια, οἱ νέοι, ὁ ἐργατικὸς κόσμος, συγχρόνως ὅμως καὶ οἱ πρὸ μορφωμένοι καὶ αὐτοὶ οἱ θανούσμενοι, ἄρχισαν νὰ τὸ παρακολουθοῦν μ' ἐνδιαφέρον. Ἐπὶ πλεόν τὸ «Μπουκέτο» ὑπῆρξε πάντοτε γιὰ τοὺς μακρὰν τῆς προσφιλοῦς τῶν πατρίδος εὐροκομότους Ἑλληνας, ἕνας χαιρετισμὸς, ἕνα χορμὴ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη τους Ἑλλάδα, φτάνοντας στὰ τέσσερα ἄκρα τῆς γῆς, καὶ στὴ μακρυνότερη ἀόχμη χώρα ὅπου ὑπάρχουν ὀμογενεῖς.

Εἰμασθε ἀόχμη ὑπερήφανοι γιὰ τοὺς νέους προπάλαν προσημα, ἐκτός τῆς ἐκλεκτῆς πνευματικῆς ἀπολαύσεως, καὶ ὄλην μορφωτικὴν, γιὰ τὴν συντείνεμα νὰ ἀποκτηθῶν ἀτίρους ἐγκυκλοπαιδικὰ γνώσεις, γιὰ τοὺς ἐκάμαμε νὰ προσέξουν, νὰ μάθουν καὶ ν' ἀγαπήσουν τὴν ἱστορία τοῦ τόλου τους, δημοσιεύοντας πρὸς τοῦτο ἐνδιαφερούσας καὶ σπανίας ἱστορικὰς μελέτας, διαλέγοντες ἀπὸ δυσῆρητα παλαιὰ βιβλία τίς πρὸ ἐκλεκτῆς τῶν σελίδες.

Ἐπίσης ἀπὸ φιλολογικῆς ἀπόψεως, τὸ «Μπουκέτο» ὑπῆρξε πάντοτε ἀρτίτατο. Εἰς τὰς σελίδας του ἐφιλοξενήθησαν ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα, ἔργα Ἑλλήνων λογογράφων, πρῶτο δὲ αὐτὸ παρουσίασε στὴν Ἑλλάδα πολλοὺς ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους ξένους συγγραφεῖς.

Ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας τῆς πενταετηρίδος του, τὸ «Μπουκέτο» εἰήτησε ἀπὸ τοὺς διαπρεπετέστερους Ἑλληνας τὰς γνώμας των γὰ τὸ ἔργον του καὶ τὴν εὐεργετικὴν τὸν ἐπίδραση στὸ Κοινόν. Στὴν παραύληση μάς αὐτὴ ἔσπευσαν ὄλοι ν' ἀπαντήσουν προθύμως. (*)

Τὰς γνώμας των αὐτὰς γὰ τὸ «Μπουκέτο», τὰς ὁποίας θεωροῦμεν ὡς ἐπιβράβειον τοῦ ἔργου μας, δημοσιεύομε κατωτέρω :

— *«Εἶνε ἕνα περιοδικὸν καλόν, τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ διαβάται ἀπὸ τὸ ἀναγνωστικόν Κοινόν μας.»*

Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

— *«Τὸ «Μπουκέτο» τὸ παρακολούθησα σχεδὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως του καὶ τὸ εὖρον ἀξίολογον. Μάλιστα δὲν παρέλειπα εὐκαιρία πού νὰ μὴ τὸ συστήσω.»*

— *«Ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι ὁ περιοδικὸς τύπος διὰ τῶν περιεχομένων του πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ συστρέχῃ τὸ ἔργον τῆς ἠθικοποιήσεως.»*

Ὁ Ἀεθαδίας Συνέσιος—Συνδικὸς

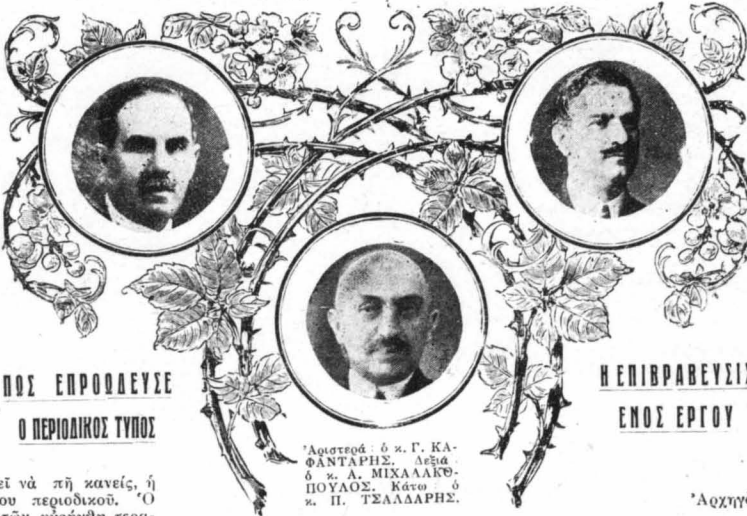
— *«Τὸ «Μπουκέτο»... Ὁραῖος τίτλος καὶ καλὸν ὡς περιέχονον διὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς.»*

Γεώργιος Καφαντάρης
Ἀρχηγὸς τοῦ Προοδευτικοῦ Κόμματος

— *«Ὁ περιοδικὸς τύπος καὶ ἡ καθημερινὴ ἔφημερίς ὅταν γράφονται καλὰ, ἀποτελοῦν, χωρὶς ἀμφιβολία ἕνα μέσον διαπαιδαγωγήσεως καὶ μορφώσεως τοῦ λαοῦ.»*

(*) Λόγω τοῦ ἀφαιδίου θανάτου τοῦ Σπυριδίου εὐεργέτου Ἀναγνώστη καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κ. Βενιζέλου, καθυστερήσαν διουτυχεῖς ἡ γνώμη τοῦ κ. Προδουκοῦ, τὴν ὁποία μάς εἶπε ὀκτωεβελιαί, ἡ ὁποία ἴτο ἀνάγνωτον νὰ μάς παραβῆ, λόγω τοῦ ὅτι τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται 15 ἡμέρας ἐναρτίτερον καὶ εἰς 100 χιλ. ἀντιτύπων.

ΜΙΑ ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

ΠΟΣ ΕΠΡΟΦΕΥΣΕ
Ο ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Η ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΙΣ
ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΥ

Ἀοστήρα: ὁ κ. Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, Ἀεθία ὁ κ. Α. ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ-ΠΟΥΛΟΣ, Κάτω ὁ κ. Π. ΣΤΑΛΑΑΡΗΣ.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΩΝ ΔΙΑΠΡΕΠΕΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΓΙΑ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

νον του.

— *«Διὰ τὸ «Μπουκέτο» ἔχω τὴν ἀπερίφραστον γνώμην, ὅτι εἶνε ἐν ἐκ τῶν καλυτέρων περιοδικῶν μας.»*

Ἰωάννης Τσιριμώκος, Πρόεδρος τῆς Βουλῆς

Ι. Δροσέπουλος, Διοικ. Ἐθν. Τραπεζῆς

— *«Τὸ ἐδιάβαζα μὲ εὐχαρίστησιν πάντοτε.»*

Σπ. Πάτσος, Δήμαρχος Ἀθηναίων

— *«Τὸ θεωρῶ ὡς ἕνα πολὺ καλὸν εβδομαδιαῖον περιοδικὸν καὶ τοῦ εὐχομαι νὰ ῥορτάσῃ καὶ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα του.»*

Κ. Δεμερτζῆς, Πολιτευτὴς Ἀττικοβοιωτίας

— *«Ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν σελίδων του ἔμεινα πάντα ἰκανοποιημένος. Εἶνε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως λαμπρὸν περιοδικόν.»*

Ι. Ράλλης, βουλευτῆς Ἀττικῆς

— *«Τὸ «Μπουκέτο» εἶνε ἐν ἐκ τῶν καλῶν περιοδικῶν τῶν εβδομαδιαίων.»*

Ὁ ἀγαγώστης εὐρίσκει εἰς αὐτὸ ἐνδιαφερούσας καὶ ἀξιαναγνώστους σελίδας τόσοσ τῆς ἡμετέρας ὅσον καὶ τῆς ξένης φιλολογίας.

Μαθιέπουλος, Πρῶτανις Ἐθν. Πανεπιστημίου

— *«Κάθε Ἑλληνικὸν περιοδικὸν ἀξίε τοῦ ὀνόματός του πρέπει νὰ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὸ κοινόν.»*

Τὸ «Μπουκέτο» εἶνε ἕνα ἐκ τῶν ἰσλὺν καλῶν περιοδικῶν μας.

Κ. Ζέγγελις, Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας

— *«Τὸ «Μπουκέτο» εἶνε ἐν ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν Ἑλληνικῶν περιοδικῶν.»*

Σίμος Μενάρδος
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

— *«Ἔχω παρακολούθησι τὸ «Μπουκέτο». Μοῦ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πρὸ συμπαθῆ καὶ ἀγαπητὰ περιοδικά.»*

Μαρίκα Κοτεπούλη

— *«Ἑλληνικὸν περιοδικὸν ἀπὸ τὰ πρὸ καλὰ μὲ φροντισμένην καὶ ἐκλεκτὴν ὄλην πάντοτε.»*

Γρ. Ξενοπούλος **Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ**

Γ. ΠΑΠΠ

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

— «Έγω πολύ καλή γνώμη για το «Μπουκέτο». Είναι ένα άριστον Έλληνικόν περιοδικόν και ύποθέτω ότι τούτο θ' αναγνωρίζεται από το κοινόν». **Πάυλος Νιρβάνας**

— «Τό παρηκολούθησα πάντοτε μετ' επιμελείας. Μου είναι από τὰ περισσότερον συμπαθή περιοδικά, που εκδίδονται». **Γεώργιος Πάπ**

— «Είναι ένα πολύ καλόν περιοδικόν και έχω τήν καλύτεραν γνώμην δι' αυτό. Με μεγάλη ευχαριστήσι μου διάβασα τις σελίδες του. Πάσα πρόδοος τού περιοδικού τύπου όφείλεται στο «Μπουκέτο»». **Τίμος Μωρακίτινης**

— «Είπε λαμπρόν περιοδικόν τó όποιον έσημείωσε μεγάλην πρόδον εντός τής πενταετίας κατά τήν όποιαν εκδίδεται. Και διά τόν λόγον αυτόν είναι άξιον πάσης ύποστηρίξεως». **Γ. Βλάχος, Δευθυντής τής «Καθημερινής»**

— «Καλόν, πολύ καλόν περιοδικόν. Διαβάζονται με ευχαρίστησι ή σελίδες του». **Κωστής Παλαμᾶς**

— «Είπε τó μόνο περιοδικό άπ' όσα εκδίδονται που διαβάω—χρόνια τώρα—άπό τήν πρώτην του ως τήν τελευταία σελίδα. Μου θυμίζει τήν «Εστία» που εδίαβαγα παλαιότερα ός φοιτητής». **Αντ. Τραυλαντώνης**

— Δέν έμελέτησα τó περιοδικόν σας. Πληροφορούμαι όμως ότι έχει καλή κυκλοφορίαν και άληθώς ή κυκλοφορία δι' έν περιοδικόν άποτελεί πάντοτε άσφάλει δείγμα τής άριότητος του». **Αν. Ανδρέαδης, Καθηγητής τού Πανεπιστημίου**

— Μπορώ νά πώ ότι τó «Μπουκέτο» τó παρηκολούθησα τακτικώτατα άπό τής άρχής τής εκδόσεώς του. Μου ήρθε πολύ και ποτέ σχεδόν δέν με άφησε άπογοητευμένο ή άνάγνωσι των σελίδων του, όπως μου συνέβη με άλλα περιοδικά». **Ε. Βασιλείου, Πρόεδρος Ηρωτοδικών**

— «Ένα καλόν περιοδικόν μπορεί νά γίνη και βοήθημα εις τήν εκπαίδευσή μας. Με τὰ έλεκτά του περιεχόμενα ύποβοηθεί τó ψυχικόν άνέβασμα των νέων, τούς κάνει πιδ βαθυτοχάστους στο άντικείμενο τής ζωής, πιδ θεληματικούς στην έπιδίωξη ήθικών σκοπών και μ' ένα λόγο συντελεί στη δημιουργία μιας καλύτερης, μιάς άνώτερης ζωής στή χώρα μας. Τó «Μπουκέτο» τείνει νά γίνη ένα τέτοιο περιοδικό». **Γ'ζουμελᾶς, Επιθεωρητής Υ. Π. Μέσης Έκπαιδεύσεως**

— «Τó «Μπουκέτο» είναι λαμπρόν περιοδικόν με ευχάρια και πολύ τεργνά περιεχόμενα». **Ιωαννίδης, Πρόεδρος Φιλελευθευτικής Έταιρείας**

— «Ός οικογενειακόν περιοδικόν τó εύρισκω άξιόλογον και άξιαγάγνωστον». **Στρατηγός Διαλέτης, Αρχηγός Χωροφυλακής**

— «Πάντα μου άρεσε τó «Μπουκέτο». Και για τή συνεργασία του και για τήν εμφάνισή του». **Αιμ. Βεᾶκης**

— «Είς τις σελίδες του συναντάει κανείς πολύ εύχάριστα άναγνώσματα και ενδιαφέροντα ιστορικά. Ίσως θά έπρεπε νά είχε περισσότεράν «Έλληνικήν φιλολογία», άφού και τó «Μπουκέτο» είναι από τὰ καλά «Έλληνικά περιοδικά»». **Δημοσθένης Βουτυράς**

Αλλά λένε ό διαπερατότερον Έλληνας για τó «Μπουκέτο». Τούς είμεθα βαθύτατα εφθόνωνες. Ή γενική αυτή έπιδοκμασία τού έργου μας θά μάς κρίμη νά τó συνεχίσουμε με περισσότερο ζήλο, με περισσότερο ένθουσιασμό...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ό Μέραρχος Γεννάδης και ό ταγματάρχης Καμάρας. Πώς έτήρησε τó λόγο του ό ήρωϊκός ταγματάρχης, πεδαινωτάς με τó χαμέγελο στή χιλιή. Τι φοβόντουσαν οι Βούλγαροι. Μιά έξυπνη άπάντησις. Ό θάνατος τού Διαλέτη. Ή μετριοφροσύνη ενός ήρωος. Τέ παράπονο τού πληγωμένου, κ.τ.λ.

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΣΟΠΟΥΛΗ

Ή μάχη τού Κιλίκις βρισκόταν στο κρίσιμότερο σημείο τής. Τó βουλγαρικό πυροβολικό ξεροτόξο από τὰ στόματα των κανονιών του τó θάνατο και τή φωτιά, από τὰ ύψόμενα στή όποια βρισκόταν.

Κάτω στην πεδιάδα, ό στρατός μας στεκόταν σχεδόν άπρακτος μπρός στίς όχυρωμένες θέσεις των Βουλγάρων, που έδέσποζαν των στενών από τὰ όποια με κάθε ύψια έπρεπε νά περάσει.

Ό Μέραρχος Γεννάδης προσκόλιωντας τότε τόν ήρωϊκό ταγματάρχη Καμάρα, τού είπε με τó σύντομο στρατιωτικό ύφος του :

— Πρέπει χωρίς άλλο νά καταλάβουμε αυτό τó λόφο !

Και τού έδειξε ένα άπρόσιτο λόφο, στον όποιο ήταν τοποθετημένη μία βουλγαρική πυροβολορχία.

— Θά τόν καταλάβουμε ! άπάντησε πιδ σύντομα και πιδ ξερά ό Καμάρας.

Και, άφού χαιρέτησε τó Μέραρχό του στρατιωτικά, έβγαλε τήν αγαθότητα του άναγε ένα ταγάρκο του έλπε σέ μερικόν αναδέλφον του που ήσαν κοντά του.

— Και τώρα, καλή άντίμωση στον άλλο κόσμο.

Σέ μισή ώρα ό λόφος είχε κεραιωθεί από τó τάγμα τού Καμάρα, μά ό ήρωϊκός ταγματάρχης είχε σκοτωθεί από τούς πρώτους μ' έν χαμόγελο ίκανοποίησεως στή γλωμά του χιλιή, ότι δέν έγελάστηκε στίς προβλέψεις του κ' ότι είχε τηρήσει τήν ύπόσχεση που έδωσε στί Μέραρχο του...

Όλοι σχεδόν οι πληγωμένοι των μαχών τού Λαχανά και τού Κιλίκις, είχαν τραυματισθεί στή χείρα και στή πόδια.

Αυτό έκανε έντιμωτη σέ κάποιο δημοσιογράφο, ό όποιος είχε πάει νά έπισκεφθεί τούς τραυματίας και γι' αυτό φώτισε έναν άλλόν ατόυ, ό όποιος ήταν επίσης πληγωμένος στή χείρ :

— Γιατί, στρατώτη, πληγωθήκατε όλοι σχεδόν στή χείρα και στή πόδια ;

— Τότε, ό στρατιώτης με μεγάλη έτοιμότητα, τού άπάντησε : — Αύτὰ φοβόντουσαν οι Βούλγαροι κ' αυτά σημάδευαν !...

Λίγο πριν άρχισί ή τρομερά μάχη τού Κιλίκις, ό Ταγματάρχης Διαλέτης μισούμενος τó παράδειγμα τού Σπαρτιάτου Λεωνίδα, πιδ τής μάχης των Θερμοπυλών, συγγέντωσε τούς στρατιώτες του και άφού τούς έξόρισε νά κινήσουν ή νά πεθάνουν, τούς έλεγε :

— Παιδιά μου, αν τήχη και με δίητε νά λιποθυμήσω μπροστά στον έχθρό, αν με δίητε νά κάνω ένα ήριμα πρós τὰ πίσω, έχετε τó δικαίωμα νά με τουρξίσετε... Μά έξορτέ τó καλά, πώς κ' έγώ τó ίδιο θά κάνω σέ όποιον από σας δειλιάσει.

Ότε τó ένα όμως, ότε τó άλλο γίνηκε... Ό Διαλέτης σκοτώθηκε, χτυπημένος κατάστηθα από βουλγαρικό βόλι, ενώ οι στρατιώτες του κινδύναν και κατατρόπωναν τόν έχθρο...

Μιά μέρα, κατά τή διάοχεια τού Έλληνοβουλγαρικού πολέμου, στο νοσοκομείο τού Άρσακίου, ό συντάκτης μιάς καθημερινής έφημερίδος άφού άκουσε τήν έπική διήγηση των ήρωϊσμών ενός μικρού, μά ήρωϊκού, πληγωμένου στρατιωτάκου, ζήτησε στή τέλος νά μίση τόνόμα του.

Και πρόσθεσε γιά νά τόν κολαρεύη :

— Θά σέ περάσω στην έφημερίδα, γιά όσα έκανες.

— Τι τó θέλεις τόνόμα μου ; άπάντησε αλλοτικά μά και με περηφάνια ό ύπεροχος έξαινος στρατιώτης. Έγώ, ούτε παινήματα θέλω, ούτε κατηγορίες. Έκαμα τó καθήκον μου !...

Σ' ένα όπó τó νοσοκομείο τού Πειραιώς, στί όπóιο είχαν μεταφερθεί οι πρώτοι τραυματίας τής μάχης τού Κιλίκις, συνέβη τó άκόλουθο χαμακτηριστικό έπεισόδιο σ' ένα δημοσιογράφο, ό όποιος φαινόται ήταν ό πρώτος που έπισκεπτόταν τούς τραυματίας. Μόλις έμπηκε στή θάλαμο, τόν εκάλωσε κοντά τού κρεβάτι του ένας άλλόν ατόυ και τού είπε, αφήνοντας νά ξεσπάσει τó παράπονο που έβραζε μέσ' στή στήθη του :

— Κύριε «τυπογράφ», έμεις έδώ έχουμε πολλά παράπονα. Πέντε μέρες τώρα βρισκόμαστε στον Πειραιά και κανείς δέν ήρθε νά μάς φωτίση τή γνύμνασιν... Μονάχα όταν μάς έβγαζαν από τó βαπόρι, μάς χτυπούσε ό κόσμος παλαμάκια... Φαινόται πώς μάς πήρανε γιά καραγκιόζηδες... Σήμερα πειά δέν μάς θυμάται κανείς...

ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗΣ